

JUSTICIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

La setmana entrant JUSTICIA SOCIAL començarà a publicar, en forma de fulletó, la traducció catalana, feta directament de l'alemany, del Manifest del Partit Comunista, de Karl Marx i Friedrich Engels.

A PROPÓSIT D'UN SETMANARI

Disciplina socialista

Editorials

La generositat capitalista

Per tot arreu la mateixa ambició i el mateix egoisme. La gran burgesia no té sentiments. Només procura fer diners sigui com sigui. Cada dia hi ha més misèria, i no obstant, aquella preferència lleuger dels productes alimenticios abans que no s'aprofitin els que no poden menjar. Un exemple ben recent.

Els comerciants i magatzemistes de fruites de Constança (Romania) per tal d'evitar la baixa de preus, han acordat llançar a la mar més d'un milió de taronges. Un dels vaixells encarregats de portar a cap aquesta tasca destructora es va veure rodejat, al moment de procedir al llançament de l'esmentada mercaderia, per un gran nombre de barques. Els ocupants d'aquestes intentaven rescatar les caixes que queien a l'aigua.

La policia marítima de Constança fou ràpidament avisada i obligà els pobres pescadors "fruiters" a llençar novament les taronges que havien aconseguit recuperar de la mar.

Procediments semblants acrediten a bastament les classes detentadores del poder. Per desgràcia encara queden molts obrers — pobres d'esperit i curts de gambals! — que davant semblants inhumanitats arrosseguen les espalles i diuen amb to de resignació: «Sí... però hi han d'haver rics i pobres!...»

La crítica situació interna del III Reich

Sembla que els capitalistes alemanys no s'entenen. Els uns conspiren contra els altres. No hi ha unanimitat. La situació és confusa. Molta vaguetat. Poca confiança en els dirigents.

La gran burgesia germanica s'ha dividit. Ha perdut aquella homogeneïtat dels temps venturosos de l'adveniment de Hitler. La crisi no és sulucionada. Les masses estan inquietes. L'esdevenidor és incert.

Uns i altres aspiren a dominar el país. Tots tenen solucions. Els uns creuen que una nova guerra — l'eterna solució capitalista — posaria fi al malestar creixent. Per això preconciben i defensan obertament el armament. Els altres opinen diferentment. Estan convençuts, ho proven amb estadístiques, que Alemanya no podrà aguantar econòmicament una nova guerra d'armaments.

Per ara, sembla que els partidaris d'una nova aventura guerrera, guanyen terreny. El grup industrial (Thyssen, Krupp, Bosch, Siemens, etcètera) representat pel «trió» Hitler-Goering-Blomberg, controla la situació. L'urs adversaris, els Bancs — Schacht, Neurath, Schwerin, tracten per tots els mitjans, de contrarestar inútilment l'enemic.

La setmana passada, la publicació financera «Le Capital», òrgan dels grans capitalistes francesos, s'ocupava de l'augment d'aquestes profundes divergències econòmiques del paradís nazi.

«La Reichswehr i la indústria pesada — deia l'esmentada revista —, aspiren al rearmament a fi de tenir, l'una, els destins d'Alemanya, i l'altra per acaparar enormes beneficis.

El grup industrial no vol deixar-se escapar una ocasió semblant. No vol perdre la possibilitat, LA DARRERA POTSER, d'enriquir-se a costa de les altres organitzacions econòmiques (els bancs). La fabricació d'armament porta aparellada la prosperitat de la indústria pesada.

(No obstant, —afegeix «Le Capital» —, aquests passatge benefactor costa molt car a Alemanya. El país no pot finançar les comandes d'armaments. Els impostos i taxes vigents no són pas suficients. Cal recórrer als emprèstitgs i sollicitar el concurs d'establiments bancaris.

Aquests, a darrers del 1934 havien concedit a l'Estat préstecs per valor de 13 mil milions de marcs.

A continuació, diu, que els Bancs i el President de la Reichsbank insisteixen constantment prop del govern perquè posi terme a aquesta escandalosa i improductiva dèria bel·licista. Del contrari, s'hauria d'anar a una nova i perillosa inflació que portaria inevitablement a una catàstrofe econòmica i el consegüent retorn del perill comunista.

Aquests advertiments — acaba dient —, per ara, no han tingut cap efecte. Les audacioses manipulacions de crèdits continuen. Les retpectives temptatives del Dr. Schacht per tal d'aconseguir crèdits del capital estranger no han tingut cap èxit. Per a demostrar que l'estat financer del III Reich millora sensiblement, hom ha anat a la devaluació de les divises americanes, angleses, sueques, etc.)

Un fet que confirma les informacions de «Le Capital». El Doctor Schacht acaba d'enviar a Nova York «Herr» Jacob Goldschmidt encarregat d'obtenir l'ajut dels grans bancs americans per a salvar l'anèmia i malaltís març.

Fa poc temps, un editorial d'aquest mateix periòdic comentava en forma superficial — amb superficialitat volguda — l'aparició d'un setmanari socialista, Democracia, el qual venia a representar la tendència d'una moderada, per entendre's, del Partit Socialista Obrer Espanyol. Ara ha aparegut un altre setmanari, Claridad, portanveu de la tendència contrària, aquella que també per entendre's podriem anomenar d'esquerra. En l'un i l'altre sectors, trobem companys apreciables i respectables; en l'un i l'altre grups, arguments que mereixen consideració, i agressions personals sempre inconvenients quan es debaten idees entre vells camarades obrers.

Tornem a repetir que, com a Partit, la U. S. C. ha d'inhibir-se voluntàriament de la polèmica interna del P. S. O. E., per molt que pugui apassionar els militants en llur fur intern. Disciplinàriament, en aquests moments, la disputa no ens afecta i no cal la pena d'aprofundir la confusió lleu produïda en les nostres pròpies fileres pel daltabaix del 6 d'octubre amb diferències que per ara ens són externes. Per altra part, en allò que pugui tenir d'útil i fecund, la controvèrsia de principis o de tàctiques ens il·luminarà a tots, com ens han il·lustrat les experiències i dificultats sofertes fins ara per tots els partits germans, sempre superades per la força interior de l'ideal socialista; però no és imprescindible intervenir activament en la palestra per a extreure'n les ensenyances útils.

Però l'aparició del nou periòdic ens permetrà de fer una constatació, ben agradable, i d'afegir-hi algunes reflexions que, sense propòsit d'acreditar ningú, oferim cordialment a la meditació de tots els companys.

En primer lloc, hem de felicitar-nos que, malgrat tot, malgrat les aparences tumultuoses d'alguns moments i els incidents isolats menüsculs, la unitat material i moral del nostre Partit hagi sortit molt menys debilitada de la gran prova històrica d'octubre que de la d'altres partits més antics, forts i disciplinats que el nostre, com el propi P. S. O. E. Això pot ésser una satisfacció per a aquells companys que, en aquests últims mesos, havien arribat a creure esvaïdes o falsejades les essències orgàniques i ideològiques de la nostra col·lectivitat. Sense pretendre que la nostra U. S. C. hagi fet coses brillants, hem vist com ella ha sabut pronunciar-se oportunament sobre els problemes en curs i participar d'una manera honesta en les activitats possibles ara: actuació pro presos, campanya pro amnistia, etc. Els manifestos del Partit han tingut la virtut de satisfer — ho han confirmat definitivament els acords darrers del Consell Central — la majoria dels companys, i no han estat un ni dos, sinó diversos,

de convocar-lo, i amb 30 dies d'anticipació. Les sol·licituds havien d'ésser adreçades al Jurat i aquest — tenint en compte les condicions de preferència marcades als apartats a) en primer lloc i b) en segon — fer la proposta de nomenament al senyor Conseller, d'acord amb el que disposa l'Ordre de 6 de juny que regula aquests nomenaments.

Arran d'un concurs

En el Butlletí de la Generalitat de Catalunya del dia 18 del propassat mes de juny hom publica l'Ordre de la Conselleria de Treball de data 12 del mateix mes, convocant un concurs per a proveir els places de Secretaris dels Jurats Mixtos de Treball de Catalunya, donant de temps per a presentació d'Instàncies fins el dia 6 del mes actual juliol.

En el preàmbul d'aquesta Ordre, tal vegada per a donar-li més relleu o solemnitat, hom diu: «... provisió que se efectuarà de acuerdo con lo que dispone el Art. 18 de la Ley de 27 de Novbre. de 1931, la Orden de 6 de junio de 1932, la de 25 de julio de 1933, la de 24 de mayo último, preceptos legales todos ellos, dictados por el Gobiedno de la República.»

També s'hi diu després i sempre dins la part d'exposició: «No obstante lo dispuesto en las Ordenes de 25 de abril y 3 de mayo del año en curso, dictadas por la Presidencia de la Generalidad, suspendiendo los concursos, oposiciones, ascensos y nombramientos de personal, el concurso que ahora se convoca, puede realizarse, puesto que los cargos que han de proveerse, no forman parte de la plantilla de la Generalidad, ni afectan su presupuesto.»

Això hem dit que és la part expositiu. La part dispositiva diu que seran tinguts en compte com a mèrits:

Primer, els que presentin un títol facultatiu.

Segon, els graduats de l'Escola social.

La Llei de Jurats mixtos disposa en el seu art. 18, que els Secretaris de Jurats seran nomenats per concurs.

Passat per la Censura

Però aquests nomenaments estan regulats en l'Ordre del 6 de juny del 1932, Gac. del dia 8, on es disposa el següent:

«1. Para la provisión de las vacantes que se produzcan en los plazas de Secretarios o de Oficiales y Auxiliares de las Secretarías de los Jurados mixtos, éstos abrirán un concurso público por el plazo de un mes en el que podrán tomar parte quienes acrediten conocimientos relacionados con la actividad industrial o agrícola del país y la legislación social.

«Serán preferidos en dichos concursos: a) Quienes hayan prestado servicios en Organismos oficiales de Ministerio o relacionados con este Ministerio durante un año, sin nota desfavorable. b) Los graduados de la Escuela social.

«Una vez que termine el concurso y en virtud de las circunstancias que concurren en cada uno de los concursantes, los Jurados mixtos elevarán sus propuestas al Ministerio de Trabajo y Previsión, quien resolverá en definitiva.»

Creiem que de bona fe el senyor Conseller o bé els assessors que té, han sofert un error difícil de superar car les equivocacions ho són de tal magnitud que no hi veiem possibilitat d'arranjament perquè puguin beneficiar-se els amics als quals calia donar una Secretaria. Examinem-ho.

els documents llançats amb el nostre aval col·lectiu. En oposició a això, fet per un partit que nombrosos encara al costat d'altres sectors, el qual ha sofert proporcionalment la part més dura de la repressió que encara continua, vegeu com el P. S. O. E. no ha llançat oficialment a la llum pública cap document autoritzat, excepte la circular de la minoria parlamentària (oferint una entesa electoral a les esquerres burgeses, la qual cosa representava el capdavant una rectificació decidida de posicions anteriors), i com els partits d'esquerra catalans tot just ara han elevat la seva veu, esperant que la censura ho permetés, per a dir coses tímides i vagues sense resolt satisfactori possible. I no ho diem com a censura, ni tampoc per exhibir davant els altres els encerts del nostre Partit; però és evident que, començant-nos al Partit Socialista, un document oficial — legal o no, que això és accessori en moments com aquest, i ja hem demostrat pel que toca a nosaltres que no ens preocupa gaire — hauria servit, almenys, per orientar els militants, fins els desconformes o els malcontents a posteriori (com són la majoria dels malcontents), i hauria evitat tal vegada d'arrel les polèmiques lamentables d'ara.

Quina és l'apudable constatació que ens permet Claridad en aparèixer? Senzillament, que el grup editor, abans de llançar-lo, ha demanat permís al C. E. del seu Partit, i això que els Estatuts del P. S. O. E. — com remarca la minoria Executiva en la seva resposta als peticionaris — no obliguen a passar per aquest tràmit per poder publicar particularment un òrgan d'afiliats al Partit.

Moltes coses tenim a aprendre els socialistes catalans, malgrat les divergències passades, del Partit Socialista Espanyol i, en general, de tots els organismes obrers "normals" d'arreu del món. El nostre Partit ha tingut una vida intensa durant relativament pocs anys, per circumstàncies prou conegudes, i hem hagut d'actuar en un medi incomprendiblement hostil o estrany al concepte marxista de la disciplina, corrent a tots els pobles civilitzats. El llevat anarquista, sobretot, no es sap acomodar massa de pressa a la flexible, democràtica i voluntària noció de la disciplina lliurement acceptada, que ha de presidir sempre l'actuació de cadascun de nosaltres, en tots els llocs i circumstàncies, dintre i fora del Partit. Per això aquest acte simbòlic, admirable i espontani dels companys editors de Claridad ens inclina a la simpatia, tot i no compartim molta part de llur posició crítica actual.

En efecte, així com el Partit Socialista, un Partit Obrer, i així hem d'arribar a ésser nosaltres com més aviat millor. Discussió lliure, amplíssima, dintre el Partit, però eternament hem d'acatar tots, sense excepció possible, els acords fets i els organismes responsables, fins que uns altres acords o uns altres companys substituïssin els anteriors, amb força idèntica. I tot, tots els organismes de qualsevol ordre — seccions, agrupacions, federacions, juntes, comitès orgànics o especials, consells, Executiu central, Jovenuts, periòdics, representacions del Partit públiques o privades, els propis militants isolats arreu on actuem —, tot ha d'obeir els mateixos acords, tot ha de seguir una disciplina única, vàlida, i tots han de sotmetre's sense reserves a l'autoritat dels organismes representatius, elegits amb plenitud de delegació per la sobirania de les assemblees i dels Congrésos.

Només en cas de nomenament greu de caràcter ideològic o moral pot alterar-se aquesta norma, i encara excepcionalment. Sobretot en circumstàncies normals, l'única manera de restablir la unanimitat externa, vàlida i de la substància. Quant a la unitat interna, una tendència que no pugui niure disciplinada dintre el Partit, on fins com bé n'hi hagi, ja es delata per aquest mateix fet com a socialista regular dels organismes afectats, i prou. Altrament, tothom pot opinar, i si en una pròxima elecció s'imposessin als organismes dirigents una orientació distinta, o s'hi introduïssin representacions de les possibles minories, també caldrà acatar la única imposada per la voluntat majoritària democràtica, i presentar el mateix front compacte a l'exterior, encara que aquest front hagi modificat a favor els seus objectius immediats i les seves posicions tàctiques, i que uns altres companys totalment distints continuïn mantenint a dintre i a fora la continuïtat totalitària del Partit.

Per això deia el nostre editorial sobre Democracia que ens dolien les discussions interiors portades a la plaça pública — és a dir, desfogades del seu marc normal, el propi Partit. No direm que, en el cas complex i envorinat del Partit Socialista, ha tirat la primera pedra, ni qui té més culpa. Ni tindria sentit que nosaltres ens hi poséssim. Tots plegats, fet i fet, han acabat arrossegant-se arrossegant a aquest terreny movent. Però si tots haguessin començat per supeditar-se — no a les persones, que tant se val si són les més dotades com els militants més obscurs, però sí a l'òrgan — a les autoritats supremes emanades del conjunt del Partit, i millor encara a portar-hi llurs diferències per conductes que mai no marquen, potser també haurien trobat abans, com altres vegades, el camí cordial del retrobament, que ha semblat iniciar-se en el darrer acord de la minoria parlamentària en elegir companys de totes les tendències per a llocs representatius a les Comissions de la Cambra. I convé remarcar

El llibre del company Comorera

El nostre estimat amic, el president de la Unió Socialista de Catalunya i ex-conseller del Govern de la Generalitat, En Joan Comorera, i ha escrit un llibre que oferim als nostres afiliats i amics.

L'AVI és l'obra d'una imaginació fertillíssima, d'una intel·ligència sana i d'un cor bondados, que no pot mancar en cap escola, ni en cap llar on hi hagi infants, ni pot deixar-la d'assaborir cap home que senti amor per les generacions que pugen.

No podrà mancar en cap escola de Catalunya on cal que les generacions noves siguin educades sota el signe d'una moral humana que és feta de bondat i d'anhels de justícia.

No ha de mancar en cap llar, perquè serà un guia fidel que portarà als pares i les mares dels futurs ciutadans per camins de comprensió.

Ventura Gassol ha escrit un próleg que avalora el llibre amb la seva indiscutible autoritat d'home entès en les tasques d'ensenyament.

I un notable dibuixant, l'Antoni Utrillo, l'ha il·lustrat amb un centenar de dibuixos magnífics a la ploma, que fan el llibre atraient per a xics i grans.

Tindrà més de 300 pàgines i serà enquadrat en rústica sota una bellíssima portada en la qual la ploma de l'Utrillo ha encertat les tres figures centrals de l'obra: l'avi i els nets Jordi i Nuri.

El preu de l'obra serà de CINCPESSETES L'EXEMPLAR

En farem, com a prova, un tiratge reduït i, en conseqüència, tots els companys són preats de trametre les comandes a la redacció de JUSTICIA SOCIAL acompanyades de l'import dels exemplars demanats. Tot seguit que el llibre sortirà, aquestes comandes seran les primeres que servirem i per als exemplars demanats a JUSTICIA SOCIAL la tramesa serà feta a domicili, manca de despeses de ports.

Els companys que ho desitgin poden aprofitar o copiar el butlletí de subscripció següent, enviar-lo a la redacció de JUSTICIA SOCIAL, Pelai, 10, primer, Barcelona.

L'infrascrit, ... nom i cognoms, carrer ..... núm. ...., pis ..... prega la tramesa d'..... exemplars de «L'AVI» i envia per gir postal (o en la forma que sigui) ..... l'import de pessetes .....

(signatura)

que supeditació no significa pas submissió, ni renúncia a les pròpies característiques.

Per això té raó el company de Francisco — tornem a repetir que no entrem en el fons dels problemes, sinó que comentem l'aspecte disciplinari — quan, replicant als articles prou coneguts del company Prieto, censura que aquell hagi confessat que no votà el sufragi femení per una convicció personal. La convicció podia ésser o no encertada, i és respectable. Però, exposada ja en hora oportuna arreu on calia fer-ho dintre el Partit, el company Prieto havia de votar com els altres, i si s'equivocava tot el Partit, s'equivocava tot el Partit, i ja rectificaria en el seu conjunt si calia i era possible. Era mal fet no votar — aquestes posicions sempre sembla que es prenen en vista a cotitzar-les més tard, sobretot quan no alteren el resultat —, i encara era pitjor confessar-ho després en pública tribuna sense un mèrit implícit. Altrament, en qüestions de doctrina i de programa com era aquesta, el Partit ha d'ésser conseqüent i aferrar-ho tot, o no és res.

Per això té raó també de Francisco quan diu que Prieto, essent membre com és de l'Executiva, no havia d'exposar parers personals sinó dintre d'ella. I, encara, quan li escriu que els jutjics que exposa (ell, de Francisco), per bé que personals, són reflex d'un criteri col·lectiu més o menys extens; efectivament, en el camp obrer, han de valer gairebé en absolut les coses col·lectives — opinions, acords, actes. El Socialisme ha de començar ja ara a aplicar aquell sentit col·lectiu o "comunitari", com diu Masaryk, que es preocupen de desenvolupar la psicologia i la pedagogia modernes perquè és més útil a la societat, l'única amb valor social. I això és tant més estrany haver-ho de recordar al company Prieto quan ell mateix estava habituà a oferir-nos exemples saludables com el que ha donat ara Claridad. Recordem que, en els últims temps, no solament va demanar permís per a participar en el míting de la Monumental, sinó que en demanà per a assistir — ell sol, particularment — a un acte de Bilbao a honor d'Azaña. I així havia d'ésser sempre: sobretot els companys que ostenten, petita o gran, una representació del Partit, inseparable de llur persona. Altrament, no és gaire confortador l'espectacle que cadascun — àdhuc tenint la llibertat major de simple militant sense càrrecs dintre ni fora del Partit — exposi en públic el seu parer discordant o actú com bé li sembla.

En casu no estem gens ni mica d'acord quan de Francisco vol defensar el dret de les Jovenuts a opinar com ho feien en llur òpusec. Diu que les Jovenuts no són sobrietas a la disciplina del Partit. És possible que al P. S. O. E. sigui així, però en dubtem molt, perquè si no són Jovenuts del Partit deuen ésser un altre Partit. Encara compremem menys que, si realment aquestes Jovenuts gaudixen de total independència, puguin, no solament registrar-les elles com els plauen i opinar sobre llur pròpia activitat, sinó també sobre la del Partit, fins al punt de pretendre traçar-li normes i àdhuc efectuar des de fora depuracions violentes en aquest, subvertint totalment la relació normal i lògica entre ambdós organismes. Això sense comptar que es pot ésser altre — com a la U. S. C. — membre del Partit i de la Jovenut.

Tampoc no és lògic invocar uns o altres l'edat que tenen, o els anys de permanència al Partit, o els càrrecs exercits, com si aquestes circumstàncies fortuïtes creessin privilegis de cap mena o merescuissin un premi. Tots els militants, alts i baixos, representatius o no, tenen absolutament el mateix dret d'opinió que els el reconeix l'Estatut de l'Organització. I ni que sigui per-se molt pesat cal repetir-ho milers de vegades. Resumint, per al P. S. O. E., si la nostra modesta opinió els hagués d'influir, suggerirem a l'Executiva — on hi ha companys de les dues o tres tendències en pugna — que aconsellessin als uns i als altres la cessació de llurs publicacions, o almenys de les disputes empreses. I, en arribar un Congrés, altres vegades hi hem vist discussions tant o més fortes que aquestes, i sempre han estat superades a favor de la unitat del Partit i de la convivència cordial interna, com ho demanen sempre i arreu els interessos de la classe obrera.

Quant a la U. S. C., el problema és distint. Potser per compensar aquella menor educació marxista dels afiliats, els nostres Estatuts sempre han estat més rígids. La Jovenut i tots els altres organismes no han actuat mai amb una autonomia que pugnes amb l'essència del Partit. Hi ha encara actuacions isolades, i àdhuc contradictòries, de companys militants en organismes que no són sobrietas ni ho poden ésser al nostre control: Sindicats, Cooperatives, entitats culturals, periòdics d'elements no socialistes. Així i tot, sense rigors excessius, esperem arribar a coordinar aquestes accions, disperses sovint per manca d'atenció dels nostres òrgans més que per "evasió" dels companys. Altrament, ja els Estatuts de l'any 1931 preveïen el control de la premsa del Partit o d'afiliats a ell, i de la col·laboració dels companys escriptors en publicacions estranyes a la nostra disciplina, i tant les publicacions — Treball, de Valls; Socialisme, de Banyoles, i altres — com els companys periodistes i altres no han donat mai motiu a cap indicació. Podríem dir, com l'Executiva del P. S. O. E. — i la col·lecció de JUSTICIA SOCIAL, malgrat una censura rigorosíssima que sovint li ha donat l'aparença anodina que alguns lectors no comprenien, ho demostra — que no creiem que calgui limitar la llibertat de publicar allò que realment pugui contribuir a propagar el nostre ideari i a enfortir les nostres organitzacions, però sense pretendre suplantar de manera directa o indirecta l'òpimic oficial del Partit, la qual només pot ésser expressada per conducte oficial.

Resumint, i per acabar un escrit ja massa extens: cap personalisme, cap cantonalisme, cap dispersió, cap conflicte intern ni menys cap trencament exterior de la disciplina massissa i conscient en un Partit Socialista. A dins, plena llibertat per a poder opinar i per a dur a tots els òrgans de direcció el parer dels militants, com ha fet recentment i espontàniament una activa secció de la U. S. C., la qual transmeté, a títol informatiu, el resultat d'una enquesta entre els seus membres — interpretat, és clar, pel seu Comitè — a l'autoritat superior del Partit, emanada de nosaltres mateixos. Les circumstàncies obliguen, potser, a aquest mètode d'instat de contacte, i no s'haurà acudit a cap company censurar la iniciativa, malgrat que tal vegada no encatzen prou amb l'esperit i la lletra dels Estatuts ni amb les pràctiques corrents en partits socialistes. Però en matèria de democràcia interna i de contrastament de criteris, més val pecar per excés que per defecte, i qui sigui demanant als afiliats tota mena de parers a domicili, mentre que per projectar en fora de nosaltres les nostres diferències, és preferible resultar massa discrets.

El Partit és, per als treballadors que el formen, una unitat superior, la qual ens enclou i representa tots, suma multiplicada del nostre esforç i de la nostra fe. No tenim caps infallibles, sinó que som nosaltres, en el conjunt, que encertem o fallim. Per això hem d'ésser sempre "governamentals" — passi la paraula —, malgrat les discrepàncies mantingudes en vigor a la seva hora, de tots els òrgans: de la Junta de la nostra secció, i de la nostra Federació, i del Consell Central, i de l'Executiva, i de la minoria municipal, i de la parlamentària, i de la programa a actes emanats del Partit. Dels que hi hagi: aquest i l'altre, l'anterior i el que vindrà. Tant si hi hem estat, com si hi som, com si esperem ésser-hi, com si no comptem participar-hi mai.

El Socialisme — pensem-ho — és, no tan solament una doctrina política i econòmica, sinó tota una concepció del món. Comporta un clima moral diferent i tota una posició distinta davant la complexitat de la vida. Per això cal crear com una mística de la Revolució: tot allò que no és dintre el Partit no existeix. Qui no està amb nosaltres està contra nosaltres.

GRANIER-BARRERA

Les comarques a la ciutat

Des que el Nandu es féu tan popular arran de la seva primera virguda a Barcelona, abillat com el pagès dels cromos a imitació del Manelic, ha tornat infinites vegades, gairebé sempre desapercebut. Ara, quan ve, no té la dèria dels cafès concerts, els teatres ni les roses de lluguer. Coses més greus el preocupen. Tastà, encara que tot just un xic, els avantatges econòmico-socials que dins una autèntica república de treballadors pot haver-hi, i durant el bienni Azaña es veié portat pels seus companys, allà al poble, a l'administració municipal i a la del sindicat agrícola, rellevant, ell i altres companys de bona fe, el cacic i l'altra morralla que de molts anys tripejaven tot allò que no els pertanyia.

Ara en sap molt el Nandu. Té ex-

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 16

BARCELONA

20 de juliol del 1935

PREU:

20 cènts.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Trimestre	250
Semestre	500
Any	1000

Redacció i administració:

Carrer Pelai, 10, 1r, 1a

BARCELONA